

чисто девствено поведение, което по свидетелството на неговите другари удържал през целия си живот.

С тези свои качества той бил приятен гост всъщност и неговите приятели се увеличавали. Архимандрит Хаджи Василий имал сношение с хилендарския настоятел в Ниш — Хаджи Виктор. И последния държал при себе си послушник дякон Генади. Двамата настоятели често търгували с гайтан, платове, черги, келими и чорапи, които събирали всеки в района си, разменяли помежду си и пращали по манастирите за монасите. Дяконите на двамата настоятели, Игнати и Генади, се запознали и оплаквали един към друг некрасивата си съдба.

През 1861 година двойния хаджи Василий се завърнал от Божи гроб, дето, разбира се, изхарчил всичките си пари. Той веднага заповядал на дякона да приготви коня, та да тръгнат из селата по просия. Честолюбивия дякон избухнал и отказал. Просията не за народополезни цели, а за личното забогатяване и удоволствие на един бездееен калугер, който само унищожава народните средства без да изпълнява никакви просветителни или обществени длъжности, му се показала позорно дяло. Съвестта му се възбунтувала и дякона почнал да мисли и крои нещо по-важно и по-дълбоко. В съзнанието му постоянно зреела мисълта, че службата под расото е безполезна и че друго е назначението на честния и добродетелния служител. А шетането на Панайот Хитов с хайдушката чета по Балкана му навявало особено настроение.